НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

13-19 квітня 2004
№ 14 (25)

www.nacija.org.ua
nacija@mail333.com

ЧАСОПИС КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ПЕРЕМОГА

"Перемога! З перемогою!" Цей клич вирвався минулого четверга із сесійної зали Верховної Ради і пронісся Україною. Підстави радіти були. Адже прокучмівська більшість у парламенті разом з комуністами та соціалістами поставили на голосування проект закону про внесення змін до Конституції України, якими хотіли поховати всі надії українського народу на національну перспективу. Здавалося, підступним задумам ніщо вже не перешкодить - за підрахунками авторів так званої "конституційної реформи", вони мали гарантованих 320 голосів "за" (а достатньо – 300). У день голосування під приводом проведення навчань до парламенту пригнали наглядачів з СБУ, що за задумом режисерів мало б слугувати за надійний стимул до слухняності та одностайності "більшовиків". А за стінами парламенту було лише з три тисячі протестантів, які тримали державні прапори, прапори блоків "Наша Україна" і БЮТ, Конгресу Українських Націоналістів та скандували: "Геть Кучму!", "Захистимо Конституцію!"... і не являли собою реальної загрози ухваленню недолугої політреформи.

2

ЗВЕРНЕННЯ
КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Шановні співвітчизники!

Лише ваша активність під час проведення акцій протесту, спрямованих на захист Конституції України, послідовна і тверда позиція „Нашої України" та БЮТ не дозволили так званій більшості, сформованій і керованій з вулиці Банкової здійснити 8 квітня 2004 року антидержавний переворот. Саме тому „Наша Україна", відмінила, заплановане на 20 квітня 2004 р. пікетування Верховної Ради на захист Конституції України.

Програш 8 квітня 2004 р. антиукраїнських сил – це лише перший крок до усунення підтримуваної Москвою антиукраїнської кримінально-корумпованої влади, яка у будь-який спосіб намагається залишитися біля керма держави. Нехтуються національні інтереси держави і народу, безсоромно нищиться українська культура, мова, порушуються права людини та свобода слова, більшість народу - за межею бідності, титульну українську націю перетворено на нацменшину, а Україну - на розмінну монету російських імперських інтересів.

Зважаючи на це фракція „Наша Україна" прийняла рішення 1 травня 2004 року в Києві провести акцію протесту проти політики антинародного режиму Кучми та антисоціального уряду Януковича на захист прав людини, свободи слова, соціального захисту українського народу.

Керівництво КУН як політичної партії - засновника блоку В. Ющенка „Наша Україна", закликає членів Конгресу, прихильників, патріотів України взяти активну участь в акції.

Конгрес Українських Націоналістів застерігає керівників правоохоронних органів СБУ, прокуратури, УВС, навчальних закладів, представників владних структур не чинити щодо організації акцій протесту перешкод, які мали місце під час проведення попередніх маніфестацій. Такі дії суперечать ст. 39 Конституції України, в якій чітко окреслено: „Громадяни мають право збиратися мирно, без зброї і проводити збори, мітинги, походи і демонстрації, про проведення яких завчасно сповіщаються органи виконавчої влади чи органи місцевого самоврядування.".

Збір учасників акції 1 квітня 2004 р. о 9 години на Софіївському майдані у м. Києві.

Ні! - злочинній владі, корупції, попранню прав і свобод людини!
Так! - свободі слова, правам людини, соціальному захисту народу!

Олексій Івченко,
голова Конгресу Українських Націоналістів

ОЛЕКСІЙ ІВЧЕНКО

– ДЕРЖАВНИЙ ДІЯЧ, ПОЛІТИК, ЛЮДИНА...

13 квітня минув рік, як відбувся VII збір Конгресу Українських Націоналістів, на якому головою партії було обрано народного депутата України Олексія Івченка. Про те, яким був цей рік для Конгресу, а також про перспективи роботи, про особисті плани наш кореспондент попросив розповісти лідера партії.

4

! НА БАРИКАДАХ

Депутату Верховної Ради України п. Кравчуку Л. М.

Шановний Леоніде Макаровичу!

Ми колись голосували за Вас, бо надіялись на Вашу порядність, але прикро помилились. Після того, як Ви не стали президентом вдруге, бо вас обвів навколо пальця Кучма, якого Ви десь вишпортали на свою і нашу голову, Ви зрадили свій народ: влились в антинародну партію - клан злодіїв, ворогів українського народу, стали їхнім ідеологом і лідером.

Та хіба Вам, першому Президентові України місце серед цих сірих вовків – медведчуків, суркісів, бакаїв, франчуків, волкових, шуфричок, гапочок та інших посіпак, котрі продали Україну? Ви їх і себе називаєте „більшістю" в парламенті – смішно й страшно.

Ми не пропонуємо Вам стати на бік „Нашої України", бо знаємо, що не та Ви людина - не Іван Плющ. Але Ви мали б стати незалежним політиком, захисником інтересів українського народу, як перший президент. На жаль, тепер багато що вирішує мамона – гроші, що й затягнуло Вас в цю трясовину.

Ви тепер вихваляєте і всяко підтримуєте Кучму, цього невдаху, котрий загнав Україну та її народ у глухий кут, вигнав за межі України 7-8 млн. українців чистити туалети португальцям, полякам, чехам...

Леоніде Макаровичу, не допомагайте цим зрадникам творити економічний та ідеологічний геноцид народу. Чому на телебаченні, у пресі бачимо і чуємо одних есдеків, а де альтернативна думка?

Ваші шуфрички та медведчуки не вважають український народ навіть за стадо баранів не те, що за людей, оце такі „лідери", „еліта". Леоніде Макаровичу, відійдіть від цих зрадників, поверніться лицем до народу України.

В. Терен, М. Мельник, В. Тренчик та інші
м. Рожнятів,
Івано-Франківська обл.

Душа кричить!

Терпіти знущання над своїм народом цієї зросійщеної бандитської влади далі неможливо. З приходом до влади Кучми і його оточення настав новий етап поневірянь і бід для українців. Прем'єри і уряди мінялись дуже часто, і що робив кожен – всім відомо: собі багато, народу – нічого. Янукович теж зробив немало – хліб продали за кордон, продукти подорожчали, а життєвий рівень, кажуть, виріс. Теперішня реформа – фікція, обман народу. Поля заростають бур'янами, від сіл залишилися одні назви – люди обдерті й голодні, вмирають без медичної допомоги, в лікарнях немає чим годувати хворих. Усіх бід не перерахувати. Як медведчуки, суркіси, волкови й інші злодії можуть їсти, і їм шматок в горлі не застряне, коли пенсіонери шукають їжу на смітниках. Як Медведчук може спати спокійно у своєму замку і його ні стеля, ні сумління не душать? Це все ж людські гроші, людські сльози, людське горе, горе всього українського народу.

Оце наша Україна-руїна під «мудрим» керівництвом Кучми і його лакуз.

Ірина Фіголь,
м. Снятин,
Івано-Франківська обл.

ПЕРЕМОГА

1 Та все ж організатори державного перевороту прорахувалися. Звідки їм, атеїстам, знати, що на все є Божа воля. Так, сам Господь допоміг українському народові! Здається, навіть нечиста сила жахнулася тих народних бід, до яких спричинився цей режим, і відвернулася від нього, недодавши усього шість своїх голосів (як відомо, шістка – диявольське число).

294 голоси "за" – ось остаточний результат голосування. А це означає, що за діючою Конституцією у майбутнього Президента України залишаються всі потрібні повноваження, щоб цю злочинну кліку усунути від влади, щоб кожному катюзі віддати по заслузі, а українському народові дати відчути, що господар в Україні – він.

Перемога... Переведемо подих. Але лише переведемо. Святкувати рано. "Наша Україна" і БЮТ були одностайні в той день і тепер єдиним фронтом змагатимуть за перемогу Віктора Ющенка на президентських виборах. На їхньому боці багато козирів. І головний з них - народна довіра. Але чи достатньо буде цього для остаточної перемоги у жовтні? Адже і Кучмі, і Медведчуку, і Гавришу, і Симоненку і всій їхній мафіозній зграї добре відомо, що провал політреформи - це початок кінця їхнього феодалювання, тріумф правди над брехнею, сумління над гріхами. З цим вони не змиряться. Ми маємо це розуміти і не тішитися з того, що згідно з чинним законодавством змінити Конституцію в найближчий рік вже не можна. Їм усе можна - маємо справу не просто з ідейними противниками та ненависниками державності українського народу, а зі звичайними хапугами та провокаторами, які не мають моральних табу, які вже або відсиділи за кримінальні злочини або мали б за них відсидіти, і для яких є чужими поняття святості та гідності. Утримуючи в своїх руках владу і засоби промивання мозку, вони огвтуються і починають грати в склеротиків та дурників, просторікуючи, що не те проголосували, номери документів сплутали... Валять все на нечисту силу... Світ з них сміється, а їм - хоч би що. Стає все очевиднішим: готується червоно-більшовицький реванш, до якого підштовхує і їхнє невиразне майбутнє, і що для них суттєвіше - Росія, преса якої після 8 квітня просто заволала про можливість втрати Кремлем контролю над Україною. Ось вам справжня ціна кучмівської політреформи, ось звідки її роги ростуть...

Будьмо пильні. Справу маємо не стільки з прокучмівськими "кнопкодавами", скільки з їхніми господарями з Білокам'яної, які не хочуть ще раз облетіти, як у Грузії. Там шахрайство Шеварднадзе, підтримуваного спецслужбами Росії, завершилось безкровною революцією троянд і привело до влади рішучого і відданого справі грузинського народу М. Саакашвілі. Будьмо готові й ми відповісти на шахрайство Кучми-Медведчука-Гавриша-Симоненка-Мороза та їхніх покровителів - аналогічно. До цього готові наші лідери: Віктор Ющенко, Юля Тимошенко, Олексій Івченко, продемонструвавши це своєю позицією у парламенті і під час розмов зі своїми прихильниками під стінами Верховної Ради. Щодня і ми мусимо бути готовими власною дією стати на захист народовладдя в Україні. Вирішується наша доля - доля України: і мертвих, і живих, і ненароджених. Наближається той вирішальний момент, коли потрібно буде втілити в життя відправну точку Декалогу українського націоналіста: "Здобудеш Українську Державу або згинеш у боротьбі за Неї". Спроможемося на це - переможемо. І тоді - відсвяткуємо. Дай, Боже!

Микола Петрів

ЧИ НАВАЖАТЬСЯ "БІЛЬШОВИКИ" НА ДЕРЖАВНИЙ ПЕРЕВОРОТ?

Постійний представник Президента України в парламенті Олександр Задорожній заявляє, що конституційна коаліція ще не визначилась, чи буде вона вимагати поставити на голосування законопроект щодо політреформи без змін у редакції попереднього схвалення. Як заявив Задорожній в інтерв'ю журналістам 9 квітня, конституційна коаліція (до неї входять фракції більшості, комуністи й соціалісти), можливо, прийме рішення про це наступного тижня. "Формально юридичні підстави є, але потрібно зважити політичні наслідки, - заявив Задорожній. І додав, що аналіз стенограми показує - на голосування був поставлений законопроект з іншим номером. Мовляв, "вся країна знає № 4105, а от №1674 - не чули".

Те саме повторив лідер парламентської більшості С. Гавриш, навіть більше - мовляв, депутатів у цей день настільки переповнювали почуття, що вони взагалі не розуміли, за що голосують. Долучив свої „п'ять копійок" на підтримку ідеї нового голосування і П. Симоненко.

У чому, власне, справа? Поперше, №4105 – це номер внутрішньої реєстрації законопроекту Верховною Радою, №1674 – номер його реєстрації Мін'юстом. Так що йдеться про один і той самий документ, що підтверджують працівники апарату парламенту. По-друге, сакраментальна поправка до законопроекту (у тому сенсі, що він вступає у дію після виборів нового президента) аж ніяк не змінює його змісту, ба більше, ця поправка, за словами спікера В. Литвина, була узгоджена з усіма лідерами фракцій конституційної коаліції (в тому числі і з Симоненком та Гавришем). По-третє (і це головне) – поправки до Конституції України не можуть проходити через парламент згідно зі сваволею його більшості. Чинний Основний Закон недвозначно наголошує: "Законопроект про внесення змін до Конституції України, який розглядався Верховною Радою України, і закон не був прийнятий, може бути поданий до Верховної Ради України не раніше ніж через рік з дня прийняття рішення щодо цього законопроекту" (ст.158).

Інакше кажучи, навіть розмови про нове голосування законопроекту №4105 – це ледь завуальований заклик зруйнувати чинну Конституцію, отже, вчинити державний переворот. Очевидно, це чітко зрозумів О. Мороз, котрий закликає викинути на смітник проект конституційних змін №4105 і підтримати внесений ним самим законопроект №3207, який в основному був підтриманий лідерами опозиції.

Позиція "більшовиків" та комуністів зрозуміла: провалилася спроба перекраяти правовий простір України та створити законодавчу основу для збереження чинного режиму. Адже не секрет, що істотне обмеження повноважень майбутнього президента (найкращі шанси стати яким має Віктор Ющенко) та передача майже всіх владних повноважень теперішній парламентській більшості мали на меті унеможливити подолання панування олігархічних кланів та розбудову справді української України. Що ж робити тепер, коли майже два роки і купу грошей витрачено на невдалу "реформу"? Витратити великодні свята на шантаж шести депутатів, потрібних для заповітних 300 голосів? Спробувати чимось підкупити частину членів "Нашої України" та БЮТ, щоб проголосували за законопроект №4105?

Спроба зробити вигляд, що законопроект №4105 не голосувався і всупереч Конституції знову поставити його на голосування в очах Ради Європи, Європейського Союзу, Сполучених Штатів та міжнародних організацій матиме вигляд питомого державного перевороту; це добре розуміє навіть частина членів більшості, і не прагне наражати свій бізнес на санкції з боку Заходу. З іншого боку, соціалісти у новій ситуації також навряд чи можуть ще раз підтримати проект №4105 – це виглядало б, як відверта зрада партійних принципів.

Отже, повна й остаточна перемога національно-демократичної опозиції? Так, перемога. Але ще далеко не остаточна. Адже президентська адміністрація та деякі лідери "більшовиків" можуть піти навіть на загрозу міжнародної ізоляції України, тому зброю складати зарано. Адже постійний потяг до державних переворотів – це питома ознака і більшовиків минувшини, і "більшовиків" теперішніх.

P.S. Коли цей текст був уже написаний, надійшло повідомлення від Мін'юсту, що, мовляв, він не реєстрував законопроекту № 4105. Чи брешуть працівники апарату Верховної Ради та спікер В. Литвин, чи більшовики ладнають грунт для держперевороту - визнання голосування 8 квітня незаконним.

Сергій Дехтеренко

Декілька останніх місяців територіальна громада Шепетівки цілеспрямовано обливається брудом зі шпальт органу Хмельницької обласної ради і обласної державної адміністрації – газети "Подільські вісті". Не шкодуючи часу та газетної площі, Ви скрупульозно працюєте над тим, щоб посіяти розбрат у Шепетівці – місті, в якому за два останні роки помітно знизилась соціально-політична напруга.

"Головна" газета Хмельницької області свідомо зайняла позицію очорнення позитивних зрушень та замовчування реальних фактів. З нечистих на руку людей, колишніх та нинішніх номенклатурників, про "подвиги" яких знає кожен дорослий шепетівчанин, Вами особисто та Вашими "політичними оглядачами" робляться спроби утворити політичну опозицію, "розкрутити" її з надією на майбутні вибори.

Крихта правди у морі суцільної брехні присутня. Справді, опозиція є. Але...опозиція до власного міста та змін на краще! Опозиція, котра складається з тих, кого позбавили улюбленого "корита", до якого "борці" звикли за колишньої міської влади. Всіх їх "Подільські вісті", Ви, як редактор, величаєте захисниками простого народу та борцями з несправедливістю. Ганьба, пане редакторе!

Укотре читаємо поміж рядками, що справжні автори – господарі газети з державної адміністрації роблять спробу перекласти свої помилки в аграрній сфері на місцеву владу.

Конкретне запитання: чому Ваша шановна газета, справедливо підмітивши факт зменшення обсягів виробництва продукції Шепетівського м'ясокомбінату, жодним словом не обмовилася про причини виникнення даної ситуації? Чи не тому, що через "досягнення" керівників області на Хмельниччині майже повністю винищено худобу?

Про яку об'єктивність "Подільських вістей" можна говорити, якщо газета свідомо замовчує те, що наша область займає одне з останніх місць за рівнем заробітної плати на душу населення?

Чи згадувала газета ті часи, коли інші міста області сплачували у півтора рази більше за житлово-комунальні послуги, а Шепетівка до останнього трималася та не підвищувала тарифи? Ні. Така "об'єктивність" присутня в усіх публікаціях "Подільських вістей", що стосуються Шепетівки. Згадуючи стан заводу "Пульсар", автори чомусь "забувають" сказати, що 99,9% акцій цього підприємства належать Фонду Держмайна, а на наші неодноразові звернення з приводу виходу з кризової ситуації до керівництва області, Кабінету Міністрів та Фонду Держмайна реакція завжди залишається однозначною – мовчання.

З превеликим сумом можемо констатувати, що Ваша газета стала по другий бік барикад у боротьбі за демократизацію суспільства та громадянську свободу. Можемо уявити, з яким жалем Ви і Ваші господарі дізналися про провал голосування за зміни до Конституції. 8 квітня олігархічний клан програв, а з ним програли і Ви, пане Ядухо, як його покірний слуга.

Ми впевнені – сьогодні Ви обливаєте брудом Шепетівку, де до влади прийшли "не ті люди", а вже завтра будете співати хвалебні оди новому президентові з надією залишитися на теплій посаді.

Соромно брати до рук Вашу газету та читати пасквілі. Надіємося, що колись буде соромно і Вам за те, що писали Ви і Ваші колеги за вказівками "зверху".

Міський голова
Валерій Малькін
Секретар міської ради
Олександр Царик

Почім Україна?
Московські розцінки на українську владу

Українські адвокатські контори надають у Москві широкий спектр послуг із супроводу російського бізнесу в Україні. Окрім традиційних юридичних послуг російським бізнесменам пропонується організація підтримки в центральних органах законодавчої, виконавчої і судової влади України. Зокрема в Москві їх надають представники юридичної фірми "Максимус", яку очолює голова колегії адвокатів Дніпропетровська А. Грузд. Такі ж послуги пропонують представники адвокатів А. Сірки і А. Колотила.

Розцінки на неформальні послуги в Україні для російських клієнтів суворо диференційовані.

Депутатський запит коштує 10 тис.у.о

Відкритий лист депутатів Верховної Ради – 1,5 тис.у.о. за підпис одного нардепа.

Створення слідчої комісії Верховної Ради - 50 тис.у.о.

Щоб стати об'єктом пильної уваги офісу омбудсмена ВР за особистою заявою Н.Карпачової, треба заплатити 50 тис.у.о.

Послуги Координаційного комітету з боротьби з організованою злочинністю при Президентові України з подальшою особистою доповіддю Т.Корнякової президенту – від 150 тис.у.о.

Прийом у Генерального прокурора або міністра внутрішніх справ із подальшим поінформуванням президента про проблеми відвідувача - від 100 тис. до 500 тис.у.о.

У пошані й голова Верховного Суду України, зустріч з яким обійдеться не менше як у 100 тис.у.о.

Можна організувати Розпорядження Президента України, але й ціна відповідна - від 1,5 млн.у.о.

Вартість прийому у прем'єр-міністра чи голови Адміністрації Президента – в залежності від рівня і складності питання, яке потрібно вирішити, - суму важко навіть уявити...

Після ознайомлення з цими корупційними прайсами відразу розумієш, що бути при владі та піклуватися про народ не тільки почесно... Чи не так?

За матеріалами сайту "Україна кримінальна"

"Прогресивна" тітка ЄЕПнулась зовсім...

1 квітня – день сміху або, як називають його англійці, день усіх дурнів! 2-го квітня свято гумору продовжила радіостанція „Промінь". Які вже там веселощі й сміх у нашому сьогоденні? Але винахідлива та кмітлива радіостанція знайшла на політичному смітнику одіозну фігуру неврівноваженої лідерки „найпрогресивнішої" соціалістичної партії. Пані соціалістка намагалася переконати слухачів у тому, що ЄЕП – це благо. Враження, що та тітка єепнулась зовсім. У її нервовій промові усім діталося на горіхи. Одне слово, всі погані, розумово відсталі, окрім цієї політиканші. Намагався додзвонитися до радіостанції, аби ця мудрагеля пояснила мені, недійшлому, чому об'єднання України з Росією – це збереження суверенітету нашої держави, а вступ України до Європи – нове ярмо колоніального іга? Чому війна іракська розглядається цією „справді народною" партією, як боротьба іракського народу за незалежність, за своє самовизначення, а боротьба чеченського народу визначається іншими термінами? На думку цієї лідерки, якщо Україна об'єднається в „оновленому" братньому союзі із Росією та Білоруссю, то наша держава миттю здобуде безліч ринків збуту, житимемо ми ще краще, аніж Білорусь, яка вже побудувала чи то „розвинутий" соціалізм, чи то ембріон комуністичного світлого майбуття.

З піною біля рота доводить свою правоту ця пані, навішуючи лайливих ярликів на всіх, хто іншої думки й поглядів, закликаючи водночас до поваги й толерантності у ставленні до своєї „прогресивної" особи. Тільки той „прогрес" мало чим відрізняється від базарного шуму-гаму малоосвічених торговок. Дарма, що ця „прогресистка" має високий вчений ступінь доктора наук, доводить вона свою думку не аргументами й фактами, а намагаючись затулити пельку кожному, хто не „за прогресивний соціалізм у всьому світі". „Наші лави ростуть, народ йде до нашої партії", - приблизно так видала вона бажане за дійсне, переконуючи слухачів радіо-шоу, що це реальність. Вельмишановна товаришко лідерко! Не знаю, як там у Конотопі, я там не був, може там соціалісти-прогресисти й друзі народу, але у містах Дзержинськ, Горлівка, Єнакієве щось я їх не бачив! Брешу! Перепрошую, вельмишановна, бачив, - коли ви лізли у президентське крісло, було вас тоді у Горлівці десь півтори штуки. Був якось на вашому збіговиську. Срамота! Я розумію, що, коли треба у суспільстві закаламутити воду, випускають... Кого? Дякую радіостанції „Промінь"! Куди там гумористам, узятим скопом! Хай відпочивають, коли виступають „прогресивні".

Г. Авілов,
голова Дзержинської МО КУН

Сердючка – явище політичне...

Бог дає окремим людям високий хист, щоб вони служили ним Богові та своєму народові. А що робить Данилко? Кому і чому він служить?

У той час, коли Україну, її ефір і сцену заполонила московська попса, а українських естрадних співаків позбавляють можливості виступати на провідних українських сценах, Данилко засипав Україну російськомовними дисками. У ресторанах, кав'ярнях, потягах, таксомоторах верещить Сердючка, своїм „Гоп-гоп!" та „Всё будет ха-ра-а—шо-о-о-о!" взмобовуючи в українців кучмівський оптимізм. Данилкова Сердючка зрадила українську мову, з неї вона лише кепкує, показуючи українців як недолугих і невиправних суржикомовців, тим самим веде українську молодь не до національного відродження, а до духовного занепаду і космополітизму.

Данилко більше перебуває в Росії, ніж в Україні, з пресою спілкується лише російською. Повідомляючи про результати опитування москвичів, згідно з якими Сердючка з показником 72,6% стала в Москві лідером серед найпопулярніших естрадних співаків, газета „Русская правда" – орган „Русского движения в Украине" - з захопленням писала: „Хараша и наша!". Звичайно ж, ваша, гаспада рускіє шовіністи! Адже в Росії Сердючка культивує образ „придуркуватої" України, якій невідомо для якого біса знадобилася незалежність.

В Україні Данилко дає концерти не для простого люду, оскільки середня ціна за один квиток на його останні концерти в палаці „Україна" сягала $100. Упродовж трьох вечорів навколо „України" громадилися найдорожчі іномарки На багатьох автомобілях були номерні знаки ВР, КМ, АП. Данилко скористався з низького рівня культури владоможців і „нових українців": їм би „гоп-гоп" та „Лідка-а! Інтім!", а так у них уже давно „всьо харашо". Інтереси і біди простого народу Данилка не хвилюють.

У зв'язку з цим варто згадати ще кілька цікавих фактів. Ірина Білик, яку досі вважали однією з принципових національ-патріоток в естрадних колах, після згаданих концертів Данилка з якогось дива давала інтерв'ю українському телебаченню російською мовою. Не залишилася поза увагою української громади і та обставина, що Алла Кудлай стала співати про кохання також російською мовою. Навіть Ніна Матвієнко, виступаючи в українському Запоріжжі, нітрохи не зніяковіла, коли її представляли „вєлікім і магучім", і коли нею публічно „восхіщалісь" запорізько-московські попи, що донищують в запорізьких українців їхню мову і їхній національний дух. Жодної ремарки з цього приводу пані Ніна на сцені не зробила. Якщо все йтиме так і далі, якщо гроші, а не відданість українській національній ідеї стануть аргументом поведінки і творчості нашої творчої еліти, то хто ж вестиме українців до національного відродження і до збереження їх як нації? Невже „смердючка"?

Юрій Гнаткевич

На світлині: 24 березня ц.р. відбулося пікетування заключного концерту Андрія Данилка, що проходив у палаці „Україна".

Шукають ракету. І не одну...

„Шукають спецслужби, міністр, ГПУ пропалу ракету. Та ще й не одну", - саме такий (у дусі відомого вірша російського поета і радянського гімнотворця С. Михалкова) лейтмотив скандалу у нашому оборонному відомстві. Йдеться не про щось звичайне, а про зникненні у невідомому напрямку кількох сотень ракет, що начебто залишились у спадок Україні від радянських ядерних арсеналів.

„Дивні діла Твої, Господи!", - так би, напевне, висловився міністр оборони, якби був побожним. Оскільки ж (за нашими даними) він є переконаним атеїстом, то в інтерв'ю наближеній до нього ж газеті «День» наприкінці березня констатував у гоголівському стилі, скрутно зітхаючи, - «дивні речі іноді відбуваються». Тобто головний оборонець фактично підтвердив гіпотетичну інформацію, що пролунала ще восени у сесійній залі парламенту.

В газетному інтерв'ю пан міністр розповів, що начебто списані ракети справді були демонтовані, однак навіть тотальний аудит (а шукали, напевне ж, не з шерлокхолмівською лупою) жодних свідчень про утилізацію тих злощасних ракет так і не дав, як і зафіксованих записів про використання цінних металів (золота, срібла, платини), яких вдосталь було в „зниклих безвісти" літальних апаратах. Але, як кажуть, права рука не відає, що робить ліва... Так і наші міністерські генерали... Бажаючи применшити негативний ефект від необережних „щиросердних зізнань" свого начальника, заступник Є. Марчука В. Мунтян, підтверджуючи „випаровування" вказаної зброї, зазначив, що начебто „пропалі" ракети жодного стосунку до ядерної спадщини СРСР не мають. Мовляв, то були ракети звичайні (не розчув – чи то „повітря-повітря", чи то „земля-повітря", чи то навпаки, - оскільки по УТ–1 цю інформацію передали скоромовкою. Разом з тим пан Мунтян заявив, що начебто ракети були утилізовані, але зникли продукти утилізації. Тому, мовляв, з цієї причини негайно було створено комісію Служби безпеки України та Військової прокуратури, яка й займатиметься пошуком зниклих ракет. А ось чи знайде? Це – питання...

Питання, в першу чергу, до нинішнього міністра оборони, який майже за 13 років незалежності встиг побувати і головою СБУ, і прем'єр-міністром, і кандидатом в президенти України, і секретарем Ради національної безпеки та оборони і, нарешті, очолив Міністерство оборони. Невже Євген Кирилович нічого не знав про ту зброю? Сумнівно... Якщо ж справді не володів такою інформацією, то гріш ціна йому, як посадовцю та професіоналу. Будь-яка баба Фрося чи баба Вустя з одеського „привозу" підкаже пану міністру, де шукати сліди „пропалих" ракет. Та й не тільки їх... Варто лиш звернутися до матеріалів тимчасової слідчої комісії попередніх скликань ВР з розслідування незаконного продажу озброєння, то багато чого проясниться... Та й дехто з нинішніх депутатів та високопоставлених урядовців чимало проллє світла на те, як свого часу незаконними оборудками озброєння продавалося наліво й направо не лише державними структурами, а й приватними фірмами і навіть громадськими фондами. Це можуть підтвердити і лідер парламентської фракції партії з бубликом на хвості, і один з лідерів партії двічі народної та чимало інших „більшовиків"...

Микола Чіпко

"Бєдниє рускіє"

Якось потрапив мені до рук "Кіевскій телеграф". Те, що я там прочитала, не могло мене не схвилювати. Мова йшла про Галичину, край, де я виросла, й історію якого я знаю не тільки зі школи і ВУЗу, а й з переказів ще прабабусі та інших старших людей. У минулому це була могутня Галицько-Волинська держава, яка пізніше багато спричинилася до формування української літературної мови. Саме на цих землях зароджувався національно-визвольний рух , який дав нам стільки національних героїв.

У статті "Галицкий погром" ("Кіевскій телеграфь" №13 від 26.03 - 01. 04. 2004 р.), пишеться, що галичани начебто завжди хотіли возз'єднання з великою Росією. Перебуваючи під Австро-Угорщиною вони мріяли, що російський цар визволить Галичину, і вона стане єдиною з Росією. Російську мову, мовляв, галичани сприймали, як свою рідну, на ній творили письменники і друкувались газети. І взагалі в Галичині проживав "русский народ", а Львів звався "городом русских". Звідки ж взявся тоді національно-визвольний рух? Бачте, була національна ідея, яку навіяла Австро-Угорщина, а згодом підхопила Польща задля знищення росіян. Цитую: "Возникла национальная идея как средство борьбы двух империй". Тобто Україна, на думку автора, не здатна ні на який визвольний рух, і не має права на створення своєї незалежної держави, бо є тільки засобом боротьби інших держав. Автор продовжує зухвалу брехню про те, як начебто ходили по хатах, шукали портрети російських письменників, російські книжки - у кого знаходили, того вбивали, хто говорив російською - по-звірячому закатовували.

Отака брехня ллється з деяких засобів масової інформації. Виходить, що "русские" на Галичині зазнали терору. А хто відповість за терор щодо України? Хто відповість за українських письменників, які гинули в таборах та на засланні, за масове вивезення українців до Сибіру, за голодомор 33-го? Це не терор?! Як можна писати брехню і замовчувати правдиві речі? А Кучма продовжує стелитися перед Москвою і думає, що народ не здатний відрізнити правду від брехні. Скільки ще нам терпіти знущання над нашою історією? Я вважаю, що паплюження історії не може залишатися безкарним.

Олеся Ямборко, м.Сімферополь

ОСТАННІ ЛИЦАРІ СВОБОДИ

Минуле століття стало для нашого народу часом творення ідеологічних міфів. Одним з найпоширеніших став міф про тріумфальний хід радянської влади країною, передовсім у нас, на Донбасі. Ніде правди діти, більшовицький вплив тут був потужнішим, ніж будь-де, але з однією обмовкою: у містах і шахтарських селищах. Злюмпенізований пролетаріат охоче „клював" на більшовицьку наживку. Однак село, консервативне справіку, діяло й думало інакше. Про це красномовно свідчать дані виборів до Установчих зборів у Таганрозькій окрузі, що відбулися в листопаді 1917 року.

Пункти з виключно сільським населенням голосували всуціль за соціал-революціонерів. У Грабовській волості (нині це терени Донецької області) соціал-революціонери одержали 1515 голосів: козаки – 265, більшовики – 109. Навіть козача станиця Новомиколаївська, єдина станиця в Таганрозькій окрузі, більшість своїх голосів (2540) віддала есерам, за козачий список тут голосувало 1767 виборців.

Неподалік с. Грабове – центру Грабовської волості – у мальовничій долині річки Миус лежить старовинна козацька слобода Новопавлівка, заснована запорожцями 1769 року. Прізвища окремих мешканців слободи „з головою" видають їхнє козацьке походження: Білогрудий, Великорід, Перебийніс, Скоробагат, Суховерхий, Захожай, Заховай, Ковбаса, Ховрах тощо.

Більшовицький переворот 1917 року новопавлівці зустріли насторожено, з недовірою. Пізніше вихор братовбивчої громадянської війни поділив Новопавлівку навпіл: тих, хто був проти радянської влади і тих, хто підтримував її. І перші, і другі створили партизанські загони.

Про мужність і героїзм перших, яких нова влада цинічно назвала „бандитами", розповідають раніше засекречені документи державного архіву Луганської області.

Повстанський загін новопавлівських селян було створено наприкінці 1919 року. Місцем його дислокації став Леонтіївський ліс у долині річки Глухої, відомий ще за часів існування Кальміюської паланки Нової Січі Запорозької.

Загін очолив Корсун (імен повстанців, на жаль, документи не фіксують). Його заступником став Кукуяшний. У слободі співчували і допомагали повстанцям: зброєю, харчами, одягом. Була своя розвідка, про яку в документах сказано: „У селі багато співчуваючих Корсуневі таємних агентів, які доносили йому про заходи радянської влади на місцях".

Одного разу загін Корсуна потрапив у засідку, яку організував військовий комісар Д. Митрофанов за допомогою члена новопавлівського комітету з боротьби з дезертирством Михайличенка. Під час жорстокої сутички чекістам удалося вбити Корсуна. Кукуяшний, побачивши безвихідь ситуації і не бажаючи потрапити до лабет ворогів, застрілився. Двом повстанцям – Дадиці й Хильченку – вдалося прорвати оточення й утекти, інших взяли в полон і піддали жорстоким тортурам.

Багато води спливло з тих пір у синьоокому Миюсі, на берегах якого розкошувала Новопавлівка. Власне, й самої Новопавлівки вже немає: є недолугий гібрид містечка штерівських енергетиків із старожитньою хліборобською слободою – місто Мтусинськ, підпорядковане Краснолуцькій міській раді.

Останній оплот українства в цій слободі – середню школу - ще далекого 1964 року було переведено на російськомовний режим викладання і, незважаючи на домагання громадськості повернути їй попередній статус, справа так і не зрушила з місця.

Лише Великодні вогниця, які й по цій порі запалює молодь на миюських окряжинах у Святу ніч, у тремких язичках полум'я являють нам лики борців за народну справу.

Іван Захарченко,
с. Бобрикове, Луганщина

СПРАВЕДЛИВІСТЬ ПО-КУЧМІВСЬКИ:

жертві Чорнобиля – 379,3 грн., жертві собаки – 8250 грн…

26 квітня 1986 року — не просто чорна дата в історії України, а день, що розділив наше життя на до і після Чорнобиля. Близько 3,5 мільйона потерпілих, понад сто тисяч інвалідів — проблема навіть для розвинутих країн занадто обтяжлива. А для України, яка потерпала від бездарних керівників, чорнобильська катастрофа стала нездоланною проблемою.

Незабаром 18-та річниця чорнобильської трагедії. Доводиться, на жаль, констатувати: навіть „урізаний" протягом останніх 10 років кількома постановами уряду Закон «Про статус і соціальний захист громадян, постраждалих внаслідок чорнобильської катастрофи» не виконується, Це породжує відчай у багатьох людей, яких зачепила радіаційна біда. Найактивніші з них, оголошуючи голодування, організовуючи пікети, мітинги, намагалися змінити ситуацію, але більшість постраждалих просто тихо помирала.

Надія, що ситуація зміниться на краще, з'явилася, коли уряд очолював Віктор Ющенко. Адже Кабмін тоді взяв курс на погашення заборгованостей із соціальних виплат чорнобильцям.. «Не стало Ющенка—не стало компенсацій», - гірко жартують чорнобильці.

А цей факт уже не жарт: досі чорнобильці не отримали виплат за 2002 рік. А медикаменти? У Харківській області з травня 2003 року їх не видають зовсім. Зате прем'єр-міністр Кінах за час свого керування Кабміном видав у липні 2002 року Постанову «Про затвердження порядку і правил проведення обов'язкового страхування відповідальності власників собак за шкоду, яка може бути заподіяна третім особам». Ви спитаєте: «До чого тут собаки?». А ось до чого. Компенсаційні виплати, якщо потерпілому від шкоди, завданої собакою, встановлено інвалідність, становлять: І група - 8250 грн., ІІ група - 5500 грн., ІІІ група - 2750 грн. А ось компенсаційні виплати у випадку встановлення групи інвалідності, пов'язаної з захворюванням після перебування на ЧАЕС: І група – 379 грн. 30 коп., ІІ група - 284 грн. 40 коп., ІІІ група – 139 грн. 60 коп. Порівнявши ці цифри, кожен скаже: «Краще хай мене вкусить собака, ніж я піду захищати свою державу».

Уже рік прем'єр-міністром Янукович, а борги з соціальних виплат чорнобильцям не зменшились, а, навпаки, зростають. І даремно віце-прем'єр Азаров, доповідаючи бюджет на 2004 рік, клявся Верховній Раді, що в 2004 році борги чорнобильцям уряд погасить цілком. Лукавив Микола Янович - як можна 300 мільйонами погасити заборгованість у 650 мільйонів? Тільки в один спосіб, коли половина чорнобильців вимре! Верхом цинізму у ставленні існуючої влади до проблем чорнобильців можна назвати відповідь міністра з надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків чорнобильської катастрофи Григорія Реви народному депутату Петру Ющенку: «Державним бюджетом України на 2003 рік затверджено видатки на соціальний захист постраждалих внаслідок чорнобильської катастрофи громадян за кодом бюджетної класифікації 3201080 „Пільги на медичне обслуговування громадян, які постраждали внаслідок чорнобильської катастрофи» в сумі 60,871 млн. грн., що становить 30 % від потреби. Видатки загального фонду Держбюджету України на 2004 рік за програмою соціального захисту громадян, які постраждали внаслідок чорнобильської катастрофи, збільшено на 3,5 % порівняно з планом 2003 року». Таке «збільшення» — подальше знущання над людьми. Судіть самі.

Щомісячна виплата на кожну дитину шкільного віку, яка евакуйована із зони відчуження або народилася після 26 квітня 1986 року від батька, який на час настання вагітності матері має підстави належати до І або ІІ категорії, — 3 гр. 30 коп. Щомісячна виплата сім'ям на кожну дитину шкільного віку, яка стала інвалідом або перебуває на диспансерному обліку у зв'язку із захворюванням внаслідок чорнобильської катастрофи, — 6 гр. 40 коп. А пенсії інвалідам-чорнобильцям? Згідно зі статтею 67 Закону «Про статус і соціальний захист громадян, постраждалих внаслідок чорнобильської катастрофи», сказано: «Конкретні розміри всіх доплат, пенсій і компенсацій підвищуються Кабінетом Міністрів України у зв'язку зі зміною індексу вартості життя і зростанням мінімальної заробітної плати». З 1996 року про чорнобильські пенсії ніхто з урядовців не згадує. Інвалідам-чорнобильцям кинули, як кістку собаці, - кому 5, кому 7 гр. От і все.

Відтак я подав позов на нашу державу до Європейського суду і місяць тому одержав листа, в якому вказано, що справу проти України в зв'язку з систематичними невиплатами компенсацій чорнобильцям узято до розгляду.

Павло Солошенко,
учасник ліквідації аварії на ЧАЕС, інвалід ІІІ групи

ЗАКЛИКАЮ ЧИНИТИ ОПІР

НАМАГАННЯМ ЗНИЩИТИ ВІЙСЬКО І ДЕРЖАВУ

ЗВЕРНЕННЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЯ 97-Ї ОМБ МАЙОРА І. ПИГОЛЯ ДО ОФІЦЕРІВ І ПРАПОРЩИКІВ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

Дорогі побратими!

Тільки глухий може не чути сьогодні дикого реготу сатанинської влади. Тільки сліпий може не бачити, що відбувається зараз в нашій державі.

Запроданцям і яничарам вже замало рясних сліз багатостраждальної України. Їх не влаштовують масштаби власного злочину. Сьогодні вони хочуть скуштувати крові…

Коли потече вона стрімкими потоками, коли нап'ються вони її аж досхочу і спрагу вгамують, прийде він – Люцифер, їхній господар і повелитель, і поглине усе неживе суцільна темрява…

Саме задля цієї темряви нищать можновладці нашу армію. Вони поспішають і стараються. Чортова влада знає, що тільки повноцінне боєздатне військо може стати на заваді їхнім злочинним намірам. Як би це було не так, то хіба ж Україна відмовилася б від ядерного щита або від ВПС і ВМФ? Як би це було б не так, хіба розпочалося б скорочення ЗСУ ще до введення в дію закону про реформування? На превеликий жаль, - все так. Ми є свідками державної зради та геноциду власного народу.

Панове офіцери, прапорщики, мічмани!

Так далі служити не можна! Я закликаю вас чинити опір намаганням сатанистів знищити військо і державу. Всі, кому не байдужа доля України та його власна доля, хто ще не став на коліна перед перевертнями – повинні згуртуватися. Якщо ви ще служите – вступайте до лав Спілки Офіцерів України. Намагайтеся висвітлювати ганебні процеси так званого реформування у ваших частинах через ЗМІ. Звертайтеся з письмовими заявами до лідерів патріотичної опозиції. Активно роз'яснюйте людям справжні намагання злочинців. Розповсюджуйте патріотичну пресу. Тим, хто вже потрапив під скорочення, раджу не здаватися. Ставайте до лав патріотичних політичних партій (КУН, УНП, НРУ, УРП „Собор"). Борітеся! Навчіться поступатися амбіціями. Увіруйте у свої сили й Божу поміч, подолайте страх, позбудьтеся ілюзій та виходьте на вулиці. Пам'ятайте! Перемагає тільки той, хто вірить і бореться. Хай допоможе нам Господь! Слава Україні!

Редакція продовжує слідкувати за розвитком подій у Славутському військовому гарнізоні. Як ми повідомляли, 28 березня ц.р. у м. Славута відбулася науково-практична конференція „Збройні сили України – гарант національної безпеки". Вже наступного дня почалися розправи над її учасниками: 29 березня заступник командира 97 ОМБ Ю. Бондарчук оголосив стягнення, позбавив грошової винагороди та заявив про відсторонення від займаної посади члена СОУ майора І. Пиголя, який виступав на конференції, цього ж дня було звільнено службовця С. Бершак – за її присутність на конференції.

5 квітня 2004 р. новопризначений командир 13 армійського корпусу, до складу якого входить і 97 ОМБ, генерал-майор Г. Воробйов повідомив, що розформування бригади буде завершено до 31 травня ц.р., хоча згідно директиви Міністерства оборони на це відводиться час до 30 жовтня. Мабуть новопризначений генерал хоче привернути до себе увагу, достроково розформувавши бригаду. Станом на 5 квітня ц.р. в 97 ОМБ уже звільнено за скороченням 15 офіцерів, більше 20 прапорщиків та понад 20 службовців.

У Славутському гарнізоні за 2001-2003 рр. збудовано і розподілено 275 квартир для військовослужбовців. Саме ті, хто служить у Славуті, отримали лише 30 % цього житла. Залишаються без квартир і 209 військовослужбовців найбільшої військової частини – 97 ОМБ.

✉ *Спостерігаючи за процесом реформування ЗСУ, я не можу залишатись осторонь цих проблем. Як курсант Львівського військового інституту знаю ситуацію, що склалася у військових навчальних закладах. Приміром, наш інститут з його величезним науковим і творчим потенціалом поступово перетворюється на будівельний батальйон. Курсанти упорядковують територію, роблять ремонти в їдальні і на кафедрах. Відрив від занять становить 30% навчального часу і більше, а самопідготовки практично немає, замість неї курсанти виконують різноманітні господарські роботи. Складається враження, що інститут готує не офіцерів-фахівців з військової справи, а двірників, штукатурів, малярів. Такий безлад розпочався ще 2003 р. і триває досі.*

А. Великий

Народовбивство по-кремлівськи

Нещодавно київське видавництво „Юніверс" випустило в світ коштом Фундації ім. І. Багряного книжку відомого діяча української діаспори в США Василя Гришка „Москва сльозам не вірить: народовбивство по-кремлівськи". Автор був очевидцем голодомору 1933 року.

Написано книгу у часи, коли тоталітарний кремлівський режим безсоромно брехав світовій громадськості, приховуючи й заперечуючи факти свого злочину-етноциду. Ці правдиві, аргументовані виступи в оборону поневолених українців допомогли зірвати маску з московських лицедіїв.

Про те, що це була боротьба проти української нації, свідчать і масові репресії проти інтелігенції. В. Гришко пише: „І якщо правда, що без селянства не може бути сильного національного руху, то тим більше правда, що без своєї власної інтелігенції селянство не може бути національною силою."

Проріджене голодом і терором населення України Москва відразу ж почала поповнювати переселенцями з Росії. Відомо, що вже влітку 1933 р. на Харківщині, Полтавщині, Донеччині й Дніпропетровщині, а також у прикордонних західних районах України спустошені українські села заселялися переселенцями з Росії… А ще більше ніж села, Москва почала з 1933 р. масово колонізувати російським елементом українські міста. Саме в такий спосіб неймовірно зросла кількість росіян в Україні, збільшившись майже удвічі (з 5,6% до 9,2%) під кінець 30-х років.

Твори Василя Гришка зберігають свою актуальність і в наш час.

Анатолій Зборовський,
м. Ірпінь

ОЛЕКСІЙ ІВЧЕНКО – ПОЛІТИК, ДЕРЖАВНИЙ ДІЯЧ, ЛЮДИНА...

‹1

- Буду відвертим, Конгрес Українських Націоналістів, який постав з волі ОУН в 1992 році, напередодні VII збору переживав свої не кращі часи: партія від виборів до виборів втрачала свій вплив на суспільство, проводила все менше і менше своїх представників до виборних органів влади, припинився ріст членства партії, розбудова її осередків, під брутальним тиском певних політичних сил головний офіс партії був змушений переїхати з Центру національного відродження ім. Степана Бандери, що на Ярославовім Валу. Це призвело до втрати партійного впливу на націоналістичні ЗМІ, виходу з партії кількох відомих політиків. Назрівав розкол у самій партій, де за лідерство почали боротися кілька груп. І тільки високий авторитет Слави Стецько та її найближчих соратників утримував партію від розколу. Після відходу у вічність незмінного лідера Конгресу і його засновника Слави Стецько перед партією постало питання і вибору нового голови, і її подальшої діяльності. В тих умовах дві третіх делегатів збору довірили мені очолити Конгрес, був обраний новий Головний провід партії. Ми поставили перед собою завдання: активізувати свою діяльність, щоб досягти перемоги Віктора Ющенка, лідера блоку "Наша Україна", до якого входить і Конгрес, на президентських виборах 30 жовтня цього року, а на виборах 2006 року привести Конгрес Українських Націоналістів як політичну силу до влади в Україні в представницьких органах усіх рівнів, мати у Верховні Раді свою націоналістичну фракцію і реально впливати на життя в державі. Розумію, що досягти цього нелегко. Щоб стати загальноукраїнською політичною потугою, потрібно, щоб партія позитивно сприймалась у всіх регіонах України, була представлена авторитетними керівниками і такими ж командами на місцях. І одне з перших завдань, які я поставив перед нашими чільними посадовими діячами - це розбудувати районні, міські, селищні, а в перспективі й сільські осередки Конгресу. Сьогодні я вже можу констатувати, що лише минулого року розбудовано і зареєстровано управліннями Мінюсту 169 районних та міських організацій Конгресу. Скажімо, в Криму сьогодні таких організацій вже двадцять, а на Дніпропетровщині – 81. Відзначу, що партія значно помолодшала, в тому числі й Головний провід Конгресу. Нами засновано друкований орган - щотижневу газету "Нація і держава", яка сьогодні знаходить широкий і позитивний відгук у читачів по всій Україні, є в мережі Інтернет. У квітні в мережі Інтернет з'явиться і сайт Конгресу. Засновуємо і своє видавництво, в якому плануємо видавати масовим тиражем книги про сучасні проблеми сьогодення, праці класиків українського націоналізму тощо.

Перед Головним проводом поставлено завдання – в 2005 році розбудувати партійні осередки в кожному селі, довести членство в партії до 100 тисяч. І з такої стартової позиції ми будемо брати участь у парламентських виборах та виборах до місцевих рад.

- Чим Конгрес Українських Націоналістів відрізняється від інших демократичних партій українського політикуму, у чому його привабливість для громадськості?

- На мою думку, слід розуміти таку річ: якщо політик, партія чи політичний блок претендує на провідну роль в суспільстві, то він повинен бути сильним. Ми є сильні духом, історією, своєю ідейною платформою. Саме ці складові приваблюють сьогодні, і будуть приваблювати до нас в майбутньому патріотів України. Наш історичний національний багаж, у порівнянні з іншими партіями, є найпотужніший. В основі нашої націоналістичної ідеології стоїть українська національна ідея, животворність якої довели своїм життям і своєю героїчною смертю найкращі сини і дочки українського народу. Саме ця ідея і відрізняє нас від інших партій, що називають себе демократичними, народними, соціалістичними, християнськими тощо. У них постійно щось змінюється – то символіка, то назва, а то й розмивається вже й так розмита ідейна платформа, яка пришатовується під ті чи інші тимчасові вигоди. Думаю, що колишній Головний провід не врахував багато чого з історичного досвіду. Помилка була в тому, що його діяльність базувалася максимально на особистому авторитетові нашого лідера славної пам'яті Слави Стецько, і майже ніяких кроків не робилося щодо розбудови структур партії на місцях, якісного підбору кадрів. Однієї ідеології та історичної пам'яті замало, щоб бути конкурентним в жорсткому політичному середовищі. Тому треба діяти і діяти активно та оперативно.

- Чи зможе молодий політик, народний депутат України Олексій Івченко підняти імідж Конгресу на міжнародній арені? Як відомо, Славу Стецько знали і шанували в діаспорі.

- Так, світлої пам'яті Слава Стецько на світовому рівні мала великий безапеляційний авторитет. Але вивчаючи нині деякі документи й аналізуючи певні події, що відбувалися в останні роки життя пані Слави, я приходжу до висновку, що розбудовувати Конгрес як політичну силу в Україні ніхто не допомагав. Більше того, відбувались якісь нездорові потуги з боку деяких зарубіжних провідників українського походження, що дуже шкодило авторитетові партії серед української спільноти в світі.

А для того, щоб підняти авторитет Конгресу у світі, нам потрібно активно діяти на міжнародному рівні. У цьому напрямку мною вже зроблено перші кроки, які, я думаю, допоможуть нашій партії піднятися на новий щабель у своїй діяльності, але не через імідж керівника, а через вступ самої партійної організації у різні міжнародні структури.

Протягом останнього року я вів переговори з кількома європейськими політичними лідерами з приводу створення міжнародної організації – Європейського Союзу Націй. Ця структура має стати альтернативою Європейській народній партії, в яку вступають партії певного спрямування з усіх країн Європи, і в якій не існує таких понять, як "нація", "національна держава". Це така собі ідеологічно розмита міжнародна партія. І коли ти в неї вступив, то повинен забути про свою націю, про свою державу. Ти є в європейській спільноті і мусиш переїматися проблемами цієї спільноти.

В Європейському Союзі Націй об'єднуються партії, які сповідують національні ідеї, відстоюють інтереси свого народу, працюють на те, щоб кожна з їхніх держав мала своє власне національне обличчя. Оце в такий Союз ми збираємося вступати як національна партія. Сьогодні ми вже запрошені туди у якості асоційованого члена з перспективою офіційного вступу в організацію. На 20 квітня я маю запрошення на з'їзд ЄСН, який відбудеться в Мілані (Італія), і буду там представляти нашу партію як єдину, яка реально сповідує національну ідею. Я думаю, що це в перспективі зробить Конгрес достатньо впливовим на міжнародному рівні.

- Чи існує співпраця між Конгресом, ОУН і Всеукраїнським Братством ОУН-УПА, які сповідують єдині з Конгресом ідейні принципи?

- Перші кроки, які я зробив, очоливши КУН, це кроки на співпрацю з ОУН і з іншими громадськими організаціями, що стоять на націоналістичних позиціях. Справді, у нас немає розбіжностей щодо ідеології. Ми є політична партія, офіційно зареєстрована в Україні, а вони – громадські організації. Ми можемо тільки доповнювати один одного, а не шкодити. Проблеми і суперечності, які мали місце між нашими організаціями до того, як я став головою Конгресу, повинні залишитись в минулому. Нам немає, що ділити, навпаки, ми повинні максимально об'єднати націоналістичне середовище і єдиним фронтом іти до влади. Але якщо в керівництві ОУН чи Всеукраїнського Братства ОУН-УПА інше бачення, то ми не можемо нав'язати їм своєї думки. Ми завжди були, є і будемо відкриті для співпраці.

- Болючим залишається питання визнання заслуг перед Україною ОУН-УПА. Коли воно вирішиться?

- Це питання є парадоксальним, якщо говорити про незалежну Україну. До Верховної Ради уже декілька разів подавали законопроекти про визнання ОУН-УПА воюючою стороною і надання її учасникам пільг. Проти прийняття цих законопроектів категорично виступають і комуністи, і так звана пропрезидентська більшість. Це, зрештою, є позиція АП і її боса Кучми. Дивує, що у чільних чиновників і політиків в Україні немає розуміння того, що єдиною народною армією в Україні була УПА, до якої не призивали, як в радянську армію, а до якої люди йшли самі, добровільно, щоби захищати своє – свою сім'ю, свою домівку, свою Батьківщину. Споконвічно своє захищали. Не пхались на чужі території захоплювати чужі землі. Це є народна армія, і її бійцям у першу чергу потрібно надати цей статус. А висновок такий - нинішня влада є антиукраїнською і антидержавницькою. А це означає, що нам потрібно приходити до влади і вирішувати всі ці питання. Це з одного боку. А з іншого – я від цієї влади не хотів би ніяких нагород і пільг отримувати, тому що вона є злочинна. Через півроку, хочу пообіцяти ветеранам УПА, ситуація докорінно зміниться. Вони отримають заслужені нагороди, заслужене визнання уже від української влади. І це станеться тоді, коли ми всі разом оберемо нашим президентом голову фракції „Наша Україна" – Віктора Ющенка.

- Розкажіть, будь ласка, про Вашу діяльність в комітеті Верховної Ради.

- Я працюю в Комітеті законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності і очолюю підкомітет з роботи зі зверненнями громадян. Я опрацьовую звернення громадян, які до нас надходять, направляю у відповідні інстанції і контролюю процес їх розгляду, відповідаю заявникам. Окрім того ми опрацьовуємо різні законопроекти, приймаємо їх на комітеті і вносимо в сесійну залу Верховної Ради для голосування.

Зазвичай до нас звертаються люди з проблемами, пов'язаними з правоохоронними органами. Нам вдалося багато людей врятувати від незаконних посягань правоохоронців, зокрема дрібних підприємців, фермерів, серед них були і члени нашої партії з Вінницької, Кіровоградської, Дніпропетровської, Львівської та інших областей.

- Вам довелося відвідати багато країн світу. Які враження склалися про них? Що запозичили із тамтешнього життя?

- Так, я мав нагоду декілька разів побувати в США, двічі – в Австралії, відвідав багато країн Європи.

В Америці я б не хотів жити. Там, як в Росії, панує імперський дух. Мені це не подобається. Коли в 1992 році я вперше їхав із летовища до Вашингтона, то мені здалося, що їду околицями Івано-Франківська, настільки поганою була дорога. Хоча там існують й цивілізовані оазиси, як Нью-Йорк, Х'юстон та інші, де є супертехногенна цивілізація, а далі від них - зовсім інша Америка. У США також великий розрив між багатими і бідними. Але там уряд старається враховувати в бюджеті соціальний захист населення. Безробітний в Америці отримує більше, ніж лікар або вчитель в Україні.

Австралія мені сподобалась більше і як континент, і як держава.

Я мав можливість недавно спостерігати у їхньому парламенті упродовж двох годин,як відбувається дискусія між діючим урядом і опозицією, яка називається "тіньовий уряд": сидять за довгим столом урядовці і парламентарі один супроти одного з максимальною кількістю ЗМІ, опозиція ставить уряду запитання, до яких він не готовий. І це все записується журналістами. Це говорить про високий рівень демократії в тому суспільстві - є стимул для уряду не робити помилок, а працювати на розбудову держави. Бо якщо тільки вони припустяться якогось проколу, це відразу стане відомо пресі, а через неї - суспільству. Тому будь-якого дня може статися відставка уряду, настільки все там публічно і прозоро.

Цей механізм, цей державний устрій мені подобається, і я буду робити все для того, щоб як можна швидше і в нашому парламенті й уряді ввести таку практику.

- Розкажіть, будь ласка, про свою родину.

- Я маю тата й маму. Їм уже за 70. Є дві сестри. Я наймолодший у родині. З раннього дитинства я бачив, як важко працювали мої батьки, щоб дати вищу освіту моїм сестрам. У восьмому класі на канікулах я пішов працювати. Стимулом було бажання захистити батьків і самому заробити собі на навчання. Видно, Господь помітив мої благородні пориви і відтоді мені вдавалося заробляти, теж нелегкою працею, спочатку руками, потім, як кажуть, головою, кошти і на навчання, і щоб допомогти батькам. Зараз я є самодостатньою людиною і прагну розбудувати таку українську державу, щоб в ній добре жилося всім українцям - і моїм двом донечкам також, щоб вони могли гордитися справами батька. А поки що вони навчаються в ліцеї міжнародних відносин, одна в 11 класі, друга в 9-му – Ірина та Христина. Дружина моя родом із Коломиї, звуть її Галина, за освітою вона товарознавець, закінчила Львівський торгово-економічний інститут.

- Яким чином поновлюєте свої духовні і фізичні сили після праці в парламенті, в партії?

- По-різному. Зазвичай беру свою вівчарку, ми йдемо в ліс - він недалеко. Там гуляємо, я багато думаю на природі і таким чином відпочиваю. Іноді ловлю рибу - недалеко протікає невеличка річечка. Якщо повертаюсь з уловом, то сам варю юшку. Мої дівчата дуже радіють з того. Але таке свято я їм влаштовую нечасто - бракує часу і …риби. Два рази на тиждень граю з друзями у футбол. У нас уже склалась своя команда.

- Чи не хочете і Ви, друже Олексію, за прикладом Віктора Ющенка, поповнити свою сім'ю… хлопчиком? Адже саме його Вам бракує.

- (Сміється - **авт.**) Це є нашою родинною таємницею... А взагалі ми думаємо над цим. Але все в руках Божих.

- В ці дні українці святкують Воскресіння Христове. Що побажаєте їм?

- Жити з Божою ласкою щоденно. Повірити в себе, в те, що ми є представниками світової нації, з якої все починалось. У різних куточках світу знаходимо речі, пов'язані з українською нацією. А ще бажаю моєму народові триєдності: взаєморозуміння, взаємоповаги і взаємодопомоги. І разом ми збудуємо українську Україну!

Христос воскрес!

Воістину воскрес!

Розмовляла ***Марія Чепіжко***

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

Шановний пане Литвин В. М.!

З надією чекали ми нового закону про пенсійне забезпечення, сподіваючись на якесь поліпшення нашого вкрай незадовільного матеріального становища, тим більше, що всі ЗМІ захоплено сповіщали, яким він буде справедливим та досконалим, і що буде враховано і стаж роботи, і заробіток. Одержавши пенсію, ми зрозуміли, що наші сподівання були марними, і що нас укотре одурено.

Більше того, складається враження, що над законом працювали люди або не зовсім компетентні, або ж ці люди виконували соціальне замовлення, а наші народні обранці приймали цей закон нахапцем. Бо як можна інакше пояснити, що зарплати працівників сільського господарства, освіти, культури, сфери обслуговування було прирівняно до зарплат шахтарів, металургів, енергетиків та працівників інших галузей важкої промисловості.

Чому для розрахунку пенсій замість середньої зарплати за 2002 рік, яка складає за даними Держкомстату 376 грн., взято якусь довільну цифру 306 грн.? Чому фактично не враховується стаж роботи, а тільки заробітна плата? В результаті, при стажі у 35-40 років і середній зарплаті, що дорівнює середній по Україні, виходить пенсія в розмірі 107-122 грн., тобто як за радянських часів. Але ж тоді буханець хліба коштував 20 коп., а тепер – 2 грн. А щоб одержати пенсію на рівні прожиткового мінімуму за тієї ж середньої зарплати, треба мати трудового стажу аж 88 років! У той же час у деякої частини пенсіонерів пенсії сягають декількох прожиткових мінімумів незалежно від стажу.

Влада підвищила розміри пенсій невеликій частині пенсіонерів, і в першу чергу державним службовцям, за рахунок суттєвого зменшення пенсій переважної більшості пенсіонерів, фактично підписавши їм смертний вирок. Бо як же можна вижити на цю ганебну пенсію у 95-150 грн. навіть з «підвищенням» на 4,2% чи на 12%.

Наші трудові заощадження, які ми довірили державному Ощадбанку, пішли прахом. І нема винних. Чиновники від влади щодня говорять про несприятливу економічну і демографічну ситуацію в країні. А хто ж створив ту ситуацію? Хто зруйнував економіку, сільське господарство, хто змусив мільйони молодих, працездатних людей йти у найми по всіх світах та своєю працею зміцнювати економіку чужих країн? І якщо для підвищення пенсій у державі немає коштів, то чому для одних ці кошти все ж знаходяться, а для інших - найбільш незахищених і знедолених: ветеранів, інвалідів, чорнобильців – коштів немає. Вимагаємо припинити знущання над народом і негайно внести зміни до цього несправедливого закону з тим щоб розмір пенсій ветеранів праці, які мають 35-40 років трудового стажу, був не меншим за прожитковий мінімум, що становить 342 грн. Всім іншим - пенсії мають нараховуватись пропорційно стажу, виходячи з прожиткового мінімуму. Рівень мінімальної пенсії повинен відповідати рівневі мінімальної заробітної плати. Також треба підвищити і соціальну пенсію, від якої нараховуються надбавки до пенсії, яка складає 19 грн. 96 коп і залишається незмінною ще з радянських часів.

З надією і вірою в справедливість пенсіонери:
Фоменко К. Д., стаж 38 р., Ващенко А. В. – 40 р., Ващенко В. С. – 45 р., Тищенко А. О. – 35 р., Мартинюк М. І. – 40 р., Абашева Р. Ш. – 32 р., Чабаненко Н. С. – 39 р., Тищенко Л. Г. – 36 р., Чуприна Н. І. – 34 р., Димитрова М. К. – 37 р., Короткова Л. І. – 45 р., Каплина А. Ф. – 49 р., Синдецька Г. Є. – 39 р., Списаренко К. М. – 40 р., Гуляєва А. К. – 42 р., Гуляєв О. І. – 43 р., Шевченко Г. Б. – 43 р., Богдан В. Г. – 46 р., Довган В. Г. – 40 р., Довган П. І. – 38 р., Барицька В. В. – 40 р., Кобилянська Т. К. – 50 р., Єгоричева О. А. – 34 р., Шевцова Г. Ф. – 33 р., Ольшанська З. Р. – 38 р., Скришська Г. І. – 40 р., Приятель М. М. – 35 р.

НАС ХОЧУТЬ ЗАЛИШИТИ БЕЗ ЗЕМЛІ

Ще наші предки розуміли, що володіючи землею, вони не будуть жебраками. "Земля - скарб, який вогонь не спалить і вода не візьме", - говорили старі люди.

Нам важко зрозуміти державну політику України, яка, руйнуючи село, нищить колиску української нації. Наші родючі чорноземи мають високу ціну на світовому ринку – $ 12.000 за 1 га. Один урожайний рік спроможний годувати населення України 7 років! Ми – надзвичайно багатий народ, але на тлі грандіозного природного багатства українці сьогодні – жебраки. „Завдяки" діючій антидержавній програмі у нас землю знецінено до $ 2.000 за 1 га. Навмисне не обробляються родючі чорноземи, аби селяни опустили руки і перестали дорожити землею. Великий дисбаланс між високими цінами на пальне і сільгосптехніку та низькими цінами на сільгосппродукцію призводить до того, що селянина загнано у глухий кут, з якого він, бідний, не бачить виходу.

Націю зневажено і кинуто напризволяще. Багато з'явилося пияків, що топлять горе у горілці, наркоманів, бомжів… Серце крається з жалю. Цвіт нації, наше майбутнє, наша еліта, подалися до інших держав, шукати порятунку для своїх родин.

Маємо в Україні все, окрім, напевне, одного - дбайливого господаря та національної державної політики. Значно бідніші за природними ресурсами держави забезпечили гідне життя своїм співгромадянам: Литва, Латвія, Естонія, Польща, Чехія... Хіба маємо право виглядати жебраками перед ними? Це ганебно!

Допоки кожен селянин не матиме державного акту на довічне користування землею, ніякої торгівлі нею не може бути. Бо скуплять землю не українці, а різні шахраї та пройдисвіти.

Оберімо собі президента, який буде з усією відповідальністю і сумлінням ставитись до українського народу, забезпечить нам достойне людини життя, а не злиденне існування.

Будьмо одностайні й пильні! Не даймо себе в черговий раз одурити!

Ганна Фостаківська,
пенсіонерка, смт Підволочиськ

ЧОМУ ЗАПЛАКАВ ВЕТЕРАН?

Досі у моїй пам'яті хвилюючий спогад про одну зустріч з ветераном війни. Хоч йому вже літ та літ, але виявився він вельми цікавим співрозмовником. А почалась розмова із запитання, чому президент Росії Путін засекретив ще на 50 років архівні матеріали другої світової війни? Що приховують владомужці від світової спільноти?

І майор-фронтовик (прізвища з етичних міркувань не називаю) дав волю думкам. Розповів, як після поранення у 1942 р. його призначили командиром взводу загородзагону. Тобто, всі страхіття війни пройшли перед його очима. Він бачив ту війну, про яку книг не пишуть і не знімають фільми: адже доводилось стріляти у своїх, що відступали, розстрілювати штрафбатівців, здійснювати вироки військового трибуналу, катувати полонених - як німців, так і своїх. Варто пригадати, що з 1941 по 1945 рік два з половиною мільйона радянських воїнів було засуджено військовим трибуналом до т. зв. штрафбатів. З них 2 мільйона загинуло, 300 тисяч було розстріляно, а 200 тисяч, які залишились живими, по закінченні війни надіялись на амністію, та марно: їх всіх відправили в табори, де у більшості вони загинули від важкої праці та жахливих умов утримання, і тому-то сьогодні ви не знайдете жодного фронтовика-окопника, який би пройшов через жахи штрафбату та ГУЛАГу.

А що ж писали в особових справах загородзагонівців? Я не вірив, поки особисто не прочитав: з 1942 по 1943 — курсант льотної школи, з 1943 по 1944 — курсант танкової школи, з 1944 по 1945 — курсант артилерійської школи. Ось і все?! В яких ще державах під час війни навчали таких різноманітних спеціальностей і для чого? І як можна було в глибокому тилу під час навчання заслужити нагороди «За Київ», «За Варшаву», «За Кенінсберг», «За Берлін», «За Прагу»?! Сміх та й годі!

І як я не намагався випитати ці подробиці війни, ветеран тільки мовив: не можу, не маю морального права, пробачте мені. Значить, і через 50 років всієї правди про війну та ніхто і не дізнається? Історія вміє зберігати таємниці.

А як у повоєнний період влада використала потенціал командирів загородзагонів, які на 90 відсотків були росіянами за національністю та комуністами за ідейними переконаннями? Їх перепідпорядкували МДБ і кинули на боротьбу з національно-визвольними рухами в Прибалтиці та Західній Україні, а потім забезпечили теплими місцями і хорошими пенсіями. То що ж заважає їм сьогодні стати на шлях примирення з колишніми вояками ОУН-УПА? Для нашого співбесідника це питання не є проблемним. Адже у повоєнний час, працюючи з МДБ, він допоміг кільком воїнам ОУН-УПА, після чого звільнився з даної структури. Але і сьогодні переконаний, що примирення на сучасному етапі неможливе, не уживеться в одній кімнаті кат і жертва, той, хто гинув за Україну, і той, хто ненавидить її дотепер. Та й правди про війну з ОУН-УПА ніхто найближчим часом не розкаже. І ветеран наш також сказав, що боїться, а те, що знає, з тим і помре, але воїни-повстанці для нього — національні герої, і це він усвідомлює щиросердно.

Та, на жаль, таких менше. А українську історію, як сказав один політик, неможливо читати без валідолу. І це правда, та найбільше мене вразило не те, що на другий день ветеран, завітавши до мене, вручив в конверті грошову пожертву на пам'ятник воїнам ОУН-УПА, а напис, який він зробив на ньому: «Про нас уже забыли, а Вас будут помнить вечно. Слава Украине!». Я потис йому руку, а мій знайомий утер долонею скупу сльозу: і смутку, і душевного очищення.

Валерій Грохольський

ХТО Є БІДНИМ, А ХТО ДУРНИМ?

Бідність притаманна усім суспільствам світу. Вважається що, бідним є той, хто протягом багатьох років не має роботи та перспектив до покращання свого стану. ООН розробила формулу, за якою людина, яка має чистого доходу менше долара на день, є бідною.

Уряди деяких країн пішли далі та визначили…мінімальний прожитковий рівень! Це доволі складний щодо його розрахунку показник. Для США він складає 376 доларів на місяць чистого доходу, для України - стільки ж у гривнях. Відчуваєте різницю!? Деякі розумники ще кажуть - не важливо скільки заробляє людина, а набагато важливішим є те, що людина на свої гроші може придбати з предметів нагальної потреби. Тут також є сумнівні пропорції. Наприклад, у Туреччині середня платня - 300 доларів на місяць, і людина на один долар може придбати 6 батонів білого хліба. В Україні на ту саму середню зарплату у 300 тільки не доларів, а гривень, людина може придбати на один долар лише три буханці хліба. Це бідність. Бідні люди - хлібоїдні люди. Вони не мають змоги споживати рибу, м'ясо, яйця, сметану, сало, масло вершкове, червоне вино, фрукти та свіжі овочі увесь рік. Звідси їхні проблеми. В усіх країнах світу бідні не ходять до лікарні, вчать своїх дітей лише у державних 5-класних школах, не мають власного житла та постійної роботи.

В Америці та інших розвинутих країнах побутує думка, що варто людині добре вчитися і працювати, і вона не буде бідною. Це не відповідає дійсності. Адже успішних бізнесменів та менеджерів навіть у багатій Америці значно менше, ніж пересічних найманців та невдах. Бідний - не завжди невдаха. Він може отримувати навіть більші за межу бідності гроші, але рівень споживання не дає йому можливості вийти на вищий рівень. Не маючи змоги придбати кращий костюм, годинник, авто чи телефон, освіту чи клуб для відпочинку така людина не може потрапити в інше середовище. Відповідно, не допускається до кращої роботи, ресурсів, зв'язків тощо.

Бідність країни у світі визначається за показником ВВП на душу населення. Наприклад, у Німеччині цей показник становить понад 20 тисяч євро, в Україні - лише 875 доларів. Тому ми є бідна країна.

Бідна родина - це дохід, менший за 20 тисяч доларів на родину у рік. Принаймні, так у США. Тоді держава надає такій родині соціальної допомоги. В деяких країнах цей показник сягає 27 тисяч або навіть 35 тисяч доларів на родину в рік. В Україні бідною є людина чи родина, яка… "стоїть на біржі". Тоді їй держава виплачує аж 80 грн. на місяць. За мінімального прожиткового рівня у 376 грн. та мінімальній зарплаті у 205 грн. - це якраз та цифра, яка говорить за справжню бідність: 15 доларів на місяць або півдолара на день. Тож, наш український бідняк є удвічі бідніший за середньостатистичного ООНівського у світі. На ці гроші український бідняк може придбати собі 57 буханців хліба та жити на воді (безкоштовній) цілий місяць. Якщо вода коштуватиме грошей, то 30 хлібин на місяць також не дадуть йому померти, а будуть надихати до найліпшої праці.

Критерієм оцінки бідності в усі часи була поденна платня найманцям. Поденщик у давньому Римі отримував один денар, це приблизно один долар. Наш, український поденщик сьогодні отримує 7 грн. Найбільше - аж 50 грн.! Тому наші поденщики майже ... багатії. Однак поденщиків, які мають таку тимчасову роботу, - у нас обмаль. Як правило, у нормальних суспільствах бідними є 10-15 %, 5 % - дуже багатими і 40-45 % - багатими. Тоді суспільство є стабільним. У нас - 35 % є геть жебраками. Ще стільки ж - бідними, 10 % - багатими. Інші - ... дурні. Адже вони працюють за "ніщо". Хіба можна вважати людину нормальною, при здоровому глузді, якщо вона погоджується 18 місяців працювати без грошей, а потім отримувати по 200 чи 300 грн. на місяць? Таке суспільство є гидким. Дурні понижують рівень та якість праці, зводять на ніщо цінності у суспільстві, вони є демпінгами поступу та партачами буття.

Наше прислів'я: «Бідні, бо дурні, а дурні, бо бідні" не відповідає у сучасних умовах філософії бідності.

Микола Харків

Христос Воскрес!

Хай гомін дзвонів голосно лунає, щоб надолужити за мовчазні роки переслідування та страхіття. Хай звістять світові, що живе наш побожний народ, що він по тяжких муках дочекався і свого Воскресіння.

Сьогодні святкуємо ще в незаможній молодій державі, і нехай Ісус благословить нашу самостійну Україну, дарує їй мир і добробут.

Нехай принесе Вам радість і Вашим родинам, Ви своєю працею, своєю участю в громадському житті творите вільну державу, плекаєте серця і душі людей, навчаєте молоде покоління, передаєте досвід і знання і тим заслуговуєте на найвищу шану.

Є на світі одна Україна, як тільки в нас мати одна, як Великий і Єдиний Бог. Моліться до Всевишнього, щоб нам Україну хранив, добру долю і щастя дав, ясного світа на многая, многая літа, за що боролися і віддали своє життя отець Андрій Бандера, провідник української нації Степан Бандера, його брати Олександр, Василь, Богдан – замучені і підступно вбиті, сестри – Марта, яка відбула 48 років каторги і померла в Сибіру, Володимира – 10 років в Мордовських таборах, Оксана – 48 років каторжних робіт.

Бажаю вам многая літа, дорогі! Дай, Боже, нам нового Українського президента - душею, тілом, ідеями національними.

Сестра славної пам'яті Степана Бандери –

Оксана Бандера,
м. Стрий

На світлині: **Оксана Бандера з племінницею Мирославою та членом Конгресу, політв'язнем Петром Галаниним.**
Світлина Анни Рудник

Великдень в селі Лішня на Дрогобиччині

НІЧЕНЬКА

ПІСНІ ВОЛІ

Ще й нині виданнями (навіть демократичними) "гуляє" байка, що українська національна ідея на початку та в середині минулого століття буцімто "прижилась" тільки на терені Західної України. Дивлюся польський телефільм "Тяжке братерство" про Симона Петлюру та Юзефа Пілсудського і з вуст відомого польського історика чую, що на Великій Україні не було ґрунту для створення української держави і лише тому УНР впала. Неправда! Був такий грунт. Петлюру з його інтернованою у Польщі армією українські селяни, заховавши під стріхи обрізи, чекали... аж до початку Другої світової війни! Бо вважали повідомлення про насильницьку смерть Головного Отамана черговою більшовицькою провокацією. Тож коли похідні групи ОУН перейшли 1941 року Збруч, вони і на Правобережжі, і на Лівобережжі почувались, як у себе вдома. І якби фашистське гестапо, майстерно спровоковане агентами КГБ, не почало масово знищувати українських націоналістів та їхніх симпатиків, у 1943 році під прапори УІ Д стала б не лише Західна, а й Східна Україна.

Під Києвом, у місті Фастові, як тільки-но вступили до нього німецько-фашистські війська, почала активно діяти підпільна організація ОУН. І що вельми прикметне: її осередки були не лише у Фастові, а й у більшості сіл нинішнього Фастівського району Київської області. Станичним підпільної районної ОУН був двоюрідній брат моєї дружини Лесі, нині відомий далеко за межами України поет-каторжанин Володимир Косовський, а його "правою рукою" - вдивовижу талановитий фастівський поет Андрій Кравець-Кравченко. Андрійко (вісімнадцятилітній!) ще тільки пробував на міцність свої крила. І хто зна, чи не виріс би з нього великий поет, якби у 1943 році чи то фашистська, чи більшовицька куля не обірвала його життя. Андрієва "Ніченька" звернена до української молоді, яку німецькі фашисти насильно вивозили до свого Райху. Поет-націоналіст (мабуть, заради конспірації) поклав свою "Ніченьку" на мелодію широко знаної як тоді, так і сьогодні української народної пісні на слова Михайла Старицького "Ніч яка, Господи, зоряна, ясная..."

Микола Литвин

Ніченька темная, ніченька синяя,
Мороком кутає гай.
Вийди, коханая, вийди, єдиная.
Разом зі мною втікай!

Я заведу тебе в нетрі глибокії.
Річка там тихо біжить.
Будемо жити разом із гранатами,
Разом з гвинтівкою жить.
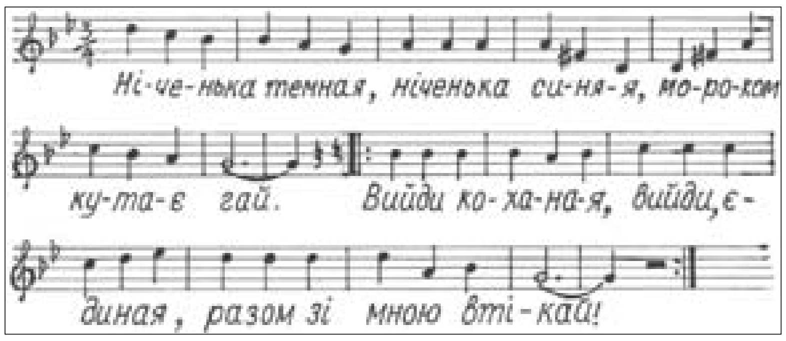
Там по лісах і ярах, на віддалинах,
Ворогу нас не впіймать.
Там наплювать
нам на Гітлера й Сталіна,
Там на обох — наплювать.

Крові вкраїнської море бездоннеє!
П'ють, та не вип'ють усе.
Сталін в Сибір гнав
батьків мільйонами,
Гітлер до Райху везе.

Всі по лісах і ярах поховаємось,
Всі, як один, утечем.
Дружно піднімемось, часу не згаємо.
Вдаримо з лісу вогнем!

А як не стане катів на Україні:
Щастям розквітне наш край…
Вийди, коханая, вийди, єдиная,
Разом зі мною втікай!

1942

Аморальна влада

ОГЛЯД ЛИСТІВ

„Якось один з сучасних нуворишів України (власник футбольного клубу „Динамо") Г. Суркіс сказав: „Ми повинні дати нашому народу „хліба й видовищ". Видовища ми дали (тобто футбол), а з хлібом проблем не буде». Цей „мудрець" прирівняв наш український народ до крикливого натовпу плебсу давньоримської імперії, якого ніщо не цікавило, крім хліба та видовищ", - обурливо пише до нашої редакції Володимир Бардин з м. Стрий Львівської області. Читача турбує те, що представники однієї з нацменшин (до речі, далеко не найбільшої у нашій державі), наживши свої капітали нечесністю, продовжують безкарно грабувати й надалі національні багатства українців, прагнучи перетворити народ на безсловесне бидло за допомогою монополії на ЗМІ. І поки що все їм прощається нинішньою владою.

Читачі вже вкотре у своїх листах стверджують, що влада, на словах борючись з корупцією та організованою злочинністю, насправді ж сприяє цьому спротові, який охопив всю державну систему, зокрема Г. Глебік з Коростеня зазначає, що „навіть найгірший вчинок звичайної людини не в змозі накоїти стільки невиправної шкоди, як наочний приклад високопоставленої особи". Влада має необмежені можливості для боротьби зі злочинністю. І профілактично-виправних установ вистачає для цього. Тільки чомусь „завантажені" вони найменш соціально небезпечним людським матеріалом. Чомусь не чути про кримінальні справи, порушені проти так званих „олігархів", які замість підсудної лави зручно вмостилися у депутатських і міністерських кріслах, безкарно хазяйнують у канцелярії самого „гаранта Конституції", - такий лейтмотив читацьких дописів. Якщо таке й далі триватиме, українцям не бачити кращого життя. Ми повинні боротися і обрати нового президента, який дбатиме за Україну, а не за власну кишеню - переконані наші читачі.

Іван Хаджидер

P.S. Редакція вдячна І. Молчановій з Маріуполя, С. Кривку з Рівного, В. Ткаченку з Брацлава Вінницької області та іншим читачам газети, які щиро діляться з нами своїми думками щодо теперішнього життя-буття, пропонують свої шляхи виходу з кризи, турбуються про набуття нашою газетою більшого впливу на суспільство. Ми у своїй роботі обов'язково враховуємо всі слушні пропозиції.

ЩО РОБИТИ, ЯКЩО...

Якщо запитати у підприємців, що найбільше заважає їм працювати, то 99 відсотків з них скажуть: "Величезна кількість перевірок". За останні роки у чинному законодавстві з'явилось багато нормативних актів, які визначають порядок проведення перевірок. Найважче підприємцеві, бо він, як правило, не знає своїх прав і обов'язків під час проведення перевірки. Цим часто користуються держслужбовці. Щоб запобігти виникненню таких ситуацій, сьогодні мова піде про те, як "пережити" перевірку.

Кожному підприємцеві варто знати, які саме контролюючі органи можуть його перевіряти і з яких питань. Зазвичай представники контролюючих органів цікавляться господарською діяльністю, пов'язаною з виробництвом, торгівлею, наданням послуг. Право на перевірку мають:

- органи державної податкової служби, які перевіряють правильність сплати податків та платежів;

- митні органи, які перевіряють сплату мита, акцизного збору, якщо товари перевозяться через кордон;

- органи державного казначейства та КРУ, які перевіряють порядок використання державних позик, кредитів;

- пенсійний фонд та фонд соціального страхування – щодо відрахувань коштів до них;

Інші контролюючі органи можуть здійснювати перевірку лише в разі порушення вами законодавства (наприклад, Держнаглядохоронпраці). Перевірки усіх інших органів вважаються **незаконними**.

Перевірки бувають виїзні планові та виїзні позапланові. Але всі **перевірки є виїзними**. Планова перевірка – та, яка передбачена планом відповідного органу. Такі перевірки здійснюються з багатьох питань вашої діяльності, а не з одного. Планову перевірку можна проводити:

- не частіше ніж раз на рік;

- контролюючий орган здійснює перевірку з питань, що належать до його компетенції;

- про перевірку слід попередити не пізніше ніж за 10 днів;

- всі контролюючі органи мають здійснювати її разом, але часто це є неможливим. Тому вони повинні узгодити з вами графік проведення перевірок, а потім узгодити його в письмовій формі з податковою службою.

Загалом, планова перевірка не може перевищувати 30 робочих днів. Цей термін може продовжити лише керівник податкової служби, якій підзвітна податкова інспекція, в якій вас зареєстровано.

Позапланова перевірка – це та, якої не зазначено в плані контролюючого органу. Вона проводиться, коли :

- виявлено порушення законодавства;

- підприємець не подає вчасно належної звітності або вона є неправдивою;

- підприємець подав скаргу на осіб, що здійснювали перевірку;

- потрібна перевірка відомостей, отриманих від контрагентів;

- підприємство переживає реорганізацію.

Щодо позапланових перевірок, то їх кількість не обмежена, і повідомляти вам про перевірку контролюючий орган не зобов'язаний. Також можлива повторна перевірка, якщо проти осіб, які проводили попередню перевірку, розпочато службове розслідування.

Отже, вам повідомили про перевірку. Як до неї підготуватись?

Заведіть **журнал перевірок**. Це законно, хоча ви можете й не робити цього. Але дуже часто це може стати доказом при позові на орган чи посадову особу щодо незаконності проведення перевірки. Заповнення такого журналу посадовою особою є також важливим психологічним фактором. Коли перевірка законна, то посадова особа не відмовляється заповняти цей журнал, в протилежному випадку ви можете відмовити контролюючому органу в проведенні перевірки. Також це засіб обліку перевірок (планові – раз на рік). Такий журнал належить прошити і пронумерувати. На останній сторінці слід вказати кількість аркушів і засвідчити це своїм підписом і печаткою (якщо вона є). Якщо ви відкриваєте філії свого підприємства, то на кожній слід буде створити такий журнал.

Визначте, в якому порядку ви будете передавати представникові контролюючого органу відомості, що становлять комерційну таємницю і містять конфіденційну інформацію. Комерційна таємниця – це відомості, пов'язані з виробництвом, технологічною інформацією та іншою діяльністю, що не є державною таємницею, але розголошення якої може зашкодити вашим інтересам. Насамперед потрібно скласти "Положення про комерційну таємницю та конфіденційну інформацію і правила їх збереження" , де визначено перелік документів і порядок передачі їх. Ви знайомите з цим документом усіх працівників, і вони дають розписку про нерозголошення цієї інформації. Потім ознайомте контролюючий орган з порядком передачі конфіденційної інформації.

Документи для перевірки повинна передавати лише одна особа, і представник контролюючого органу має знаходитися у приміщенні без телефону.

Детальніше: Указ Президента №817, постанова Кабміну №611, закон "Про підприємства в Україні".

Регіна Дацюк

„Золото, не хлопець!”

до 90-річчя від дня народження Миколи Лемика

Коли від голодомору у 1933 році гинули мільйони українців, увесь світ мовчав.

Та от у радянському консульстві у Львові пролунали постріли. Було вбито московського чиновника Олександра Майлова, якого сам Сталін послав для перевірки діяльності консульства з суворою інструкцією - особливу увагу звернути на те, як радянські дипломати дбають про утаємничення українського голодомору. Сталінського посіпаку знищив член ОУН Микола Лемик. Подія була настільки сенсаційною, що на неї не зміг не відгукнутися відомий радянський памфлетист Ярослав Галан. У черговому пасквілі „Люди без батьківщини” був навіть підзаголовок „Лемики”: Ярослав Галан вдався до узагальнення, вживаючи прізвище героя у множині. І тут він не помилився: дуже багато тодішніх українських юнаків були готові вчинити те, що вчинив Микола Лемик.

Рішення про здійснення такої акції було прийняте ще 3 червня 1933 року на конференції Проводу Українських Націоналістів (ПУН) за участю членів Крайової Екзекутиви.

Проводився ретельний відбір серед бажаючих виконати рішення ПУН. На Миколу Лемика вибір упав не випадково. „Золото, не хлопець”, - через багато років сказав про нього мешканець Торонто Володимир Макар, мотивуючи свою думку так: «... високий, міцно збудований блондин, з синіми, трохи скісними очима, з дуже симпатичним обличчям, розумний, щирий, одвертий, прямий, товариський – для свого друга не пожалів ніколи нічого, при тому безстрашний, а в зустрічі зі злом, несправедливістю – одчайдушно бойовий і безкомпромісний, він справді був «лицар без страху і закиду».

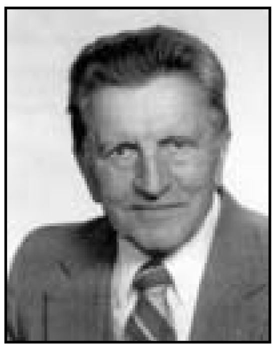
Народився Микола Лемик в селі Соломії на Львівщині. У 1932 р. став членом юнацтва ОУН. Подвиг у радянському консульстві здійснив 23 жовтня 1933 р.

Микола Лемик спокійно, без всякої метушні, як було й передбачено планом акції, здався поліції. Адвокатом на суді виступав відомий український патріот Степан Шухевич, який ставив підсудному запитання на зразок: Чи ви питали про масову смертність на Великій Україні? Чи ви знали, що цілий ряд визначних українців покінчили самогубством з приводу подій на Великій Україні? Чи ви знаєте, хто був Хвильовий? Чи ви знаєте, хто був Скрипник?

Миколу Лемика засудили до страти, але смертний вирок було замінено на довічне ув’язнення в зв’язку з тим, що підсудний був неповнолітнім. На волю він вийшов, як тільки вибухнула друга світова війна.

У 1940 р. Микола Лемик одружився з сестрою дружини Василя Бандери “Чічкою”, та щастя їхнє було недовге. У 1941 році він повів Середню групу ОУН на Східні Землі України, де й став Крайовим провідником. Проявляючи неабиякий розум, енергію, організаторські здібності, він розгорнув роботу, спрямовану на створення на звільнених від радянських окупантів землях владних та господарських структур відновленої самостійної України. Така діяльність дуже скоро викликала підозру гітлерівців. Крайового провідника ОУН заарештувало гестапо і разом з іншими українськими націоналістами він був повішений у Миргороді.

Василь Заєць

- соратника Степана Бандери, Ярослава Стецька, Миколи Лебедя, чільного діяча ОУН, доктора юридичних наук, професора економіки, автора книг „Боротьба за визволення України 1929-1989” і „У боротьбі за українську державу”.

7 квітня у Львові зупинився перебіг його величних справ в ім’я України.

Слава про Степана Галамая не вмре, не поляже.

Конгрес Українських Націоналістів, Василь Кук, голова наукового відділу Всеукраїнського братства ОУН-УПА. Друзі.

Згадаймо полковника Шелеста

17 квітня – 65 років з дня героїчної загибелі Василя Сидора

Ще в студентські роки Василь Сидор став членом очолюваної Євгеном Коновальцем УВО, а згодом ОУН. В програмі ОУН йому особливо подобалися положення про те, що лише військова сила зможе звільнити Україну від найманців і вможливить упорядкування Української держави. Він хотів якомога краще і швидше оволодіти військовою справою і пішов служити до польської армії, гадаючи, що та служба наблизить його до заповітної мети. Та не так сталося, як гадалося. Одного разу, коли польський старшина в черговий раз обізвав вояка-українця бидлом, Василя охопила лють. І він кинув у вічі ненависному ляхові: „Сам ти - бидло!” Той поскаржився вищому начальству. Василя мало не віддали під суд.

Повернувшись на рідну Сокальщину, Сидор всього себе віддав утіленню в життя військової програми ОУН. 1935 р. він стає військовим референтом створеної полковником Коновальцем Крайової Екзекутиви Північно-Західних Українських Земель. За його ініціативи 1937 р. створено окремі бойові відділи - „Вовки”, які були, по суті, провісниками відділів УПА.

На посилення національно-визвольної боротьби поляки відповідали репресіями. На початку 1938 р. ув’язнили й Василя Сидора, після чого творення підпільних партизанських відділів було тимчасово припинено.

Місцем ув’язнення В. Сидора стала сумнозвісна львівська тюрма „Бригідки”. Тут він стає лідером політичних в’язнів-українців, їхнім речником під час протестних акцій. А протестувати було проти чого. Під керівництвом комісара поліції з промовистим прізвищем Кайдан досягнення електротехніки застосовувалися як знаряддя варварських тортур. Кров розстрілюваних щодня рясно скроплювала стіни колишнього монастиря святої Бригіди. І хоч грубезні мури глущили шум від пострілів, та в’язні добре знали, чому один за одним зникають їхні співкамерники. Страхітливу круговерть того конвеєра смерті перервала друга світова війна.

На волі Василь Сидор продовжив активну діяльність військового референта Краєвої Екзекутиви.

З літа 1941 року він – член Головного Військового Штабу ОУН. Восени того ж року за дорученням штабу виїздив на Полісся, де вивчав ситуацію щодо організації військових відділів. Після зустрічі з Шухевичем перебрав на себе обов’язки керівника цієї акції.

В. Сидор був організатором Крайового Військового Штабу, який пізніше перетворився на штаб УПА-Північ.

У 1943 р. Надзвичайний Великий Збір ОУН обрав Василя Сидора членом Головної Ради. Того ж року він реорганізував відділи Української Народної Самооборони у відділи УПА-Захід у Львівському краї, а згодом став командиром тих відділів. З 1947 р. він – Головний Суддя ОУН та Крайовий Провідник ОУН у Карпатському Краї.

Полковник Шелест, Вишитий, Конрад, Зов – під такими псевдо вписав він своє ім’я в історію ОУН-УПА.

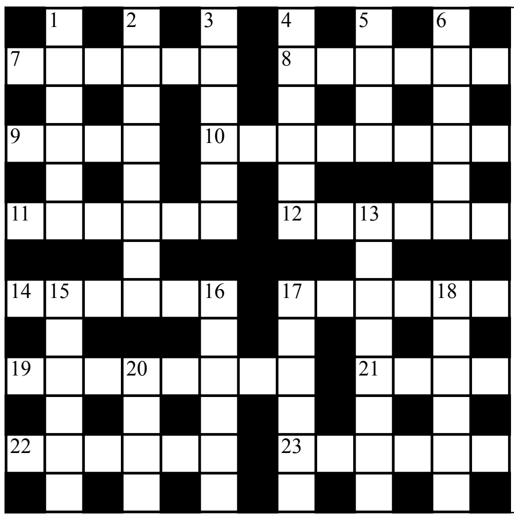
Останній бій з більшовиками прийняв Василь Сидор 17 квітня 1949 року в долині ріки Лімниці, що в Перегінському районі на Станіславівщині. Трагічний постріл пролунав несподівано. Мов спалах далекої блискавки: „Було б де розжитися на славу...” Голоси повстанців, що, збиваючи ворога спантелику, зникали в обіймах рідного лісу, звучали для нього, як провісники нових переможних боїв.

Василь Заєць

У неділю, 25 квітня о 12-ій годині з нагоди 60-річчя найкривавіших боїв і найбільших жертв в історії Української Повстанської Армії на місці тих історичних подій в урочищі Гурби Здолбунівського району (на межі з Шумським районом) відбудеться **поминальна панахида** та вшанування пам’яті полеглих вояків УПА.

Панахиду очолить митрополит Рівненський та Острозький Даниїл.

ХРЕСТІВКА

Горизонтально:

7. „Біжать жиди наввипередки - один другого не дожене” (укр. заг.). 8. Місто у Миколаївській обл. 9. „На синє небо виходить....”(Т. Шевченко). 10. Український маляр. 11. „Ой, у лузі червона ... похилилася”. 12. Метал сріблястого кольору. 14. Жіноче ім’я. 17. Футболіст, відомий нападаючий „Динамо” (Київ). 19. „Не той ... землі, що по ній бродить, а той, хто по ній за плугом ходить. 21. Кількісний числівник. 22. Не могли б існувати без пацієнтів. 23. „Між хворостом - яйце з хвостом” (укр. заг.) або рослина родини гарбузових.

Вертикально:

1. „Лежить Гася - простяглася, якби встала, то й неба дістала б” (укр. заг.). 2. Рід церковного податку. 3. Ліва притока Дніпра. 4. Чоловіче ім’я. 5. Заборона. 6. Італійське місто. 13. Один з основоположників Києво-Печерського монастиря. 15. «Малі діти - малий..., а підростуть - буде великий (укр. нар. прислів’я). 16. Наймолодший син Тараса Бульби. 17. Український спринтер. 18. Київський митрополит-кардинал. 20. “Що два рази на світ родиться, а раз помирає” (укр. заг.)

Відповіді до хрестівки з № 13

Горизонтально: 7. Дерево. 8. Неоліт. 9. Лель. 10. Людкевич. 11. Борзов. 13. Воли. 15. Пила. 16. Равлик. 18. Йогансен. 20. Клен. 21 Горняк. 22. Книжка. **Вертикально:** 1. Перекоп. 2. День. 3. Горлівка. 4. Анод. 5. Болеслав. 6. Віник. 12. Звичайна. ІЗ. Вершники. 14. Лисенко. 17. Мороз. 19. Сік. 20. Книш.

Шеф-редактор **Олексій Івченко**
Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Степан Семенюк**

Наша адреса: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м. Київ;**
тел./факс (044)229-78-08
e-mail: nacija@mail333.com
www.nacija.org.ua
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку “Фінанси і кредит”, ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Реєстраційне свідоцтво: Серія **КВ** **№ 7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Головний редактор **Микола Гук**

Газету набрано і зверстано у комп’ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ “Видавництво “Київська правда” Замовлення № 694 Наклад 60000 примірників

НАЦІЯ і ДЕРЖАВА Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!

НАШІ КОРПУНКТИ

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Коров’яковський Анатолій	(05693) 7-59-76
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Лупаков Євген	(044) 253-32-30, (8-067) 769-47-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-28-81
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 2-39-35, 2-40-97
Львів	Вовк Михайло	(0322) 35-12-48
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Карнаух Олександр	(0532) 58-86-51
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Бутенко Анатолій	(0542) 32-02-59
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 29-57-78
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 6-95-85
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лупул Іван	(0372) 54-42-88
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81